

PETER SELLERS

CENT ANYS D'UN GEGANT AMB EL COR FEBLE

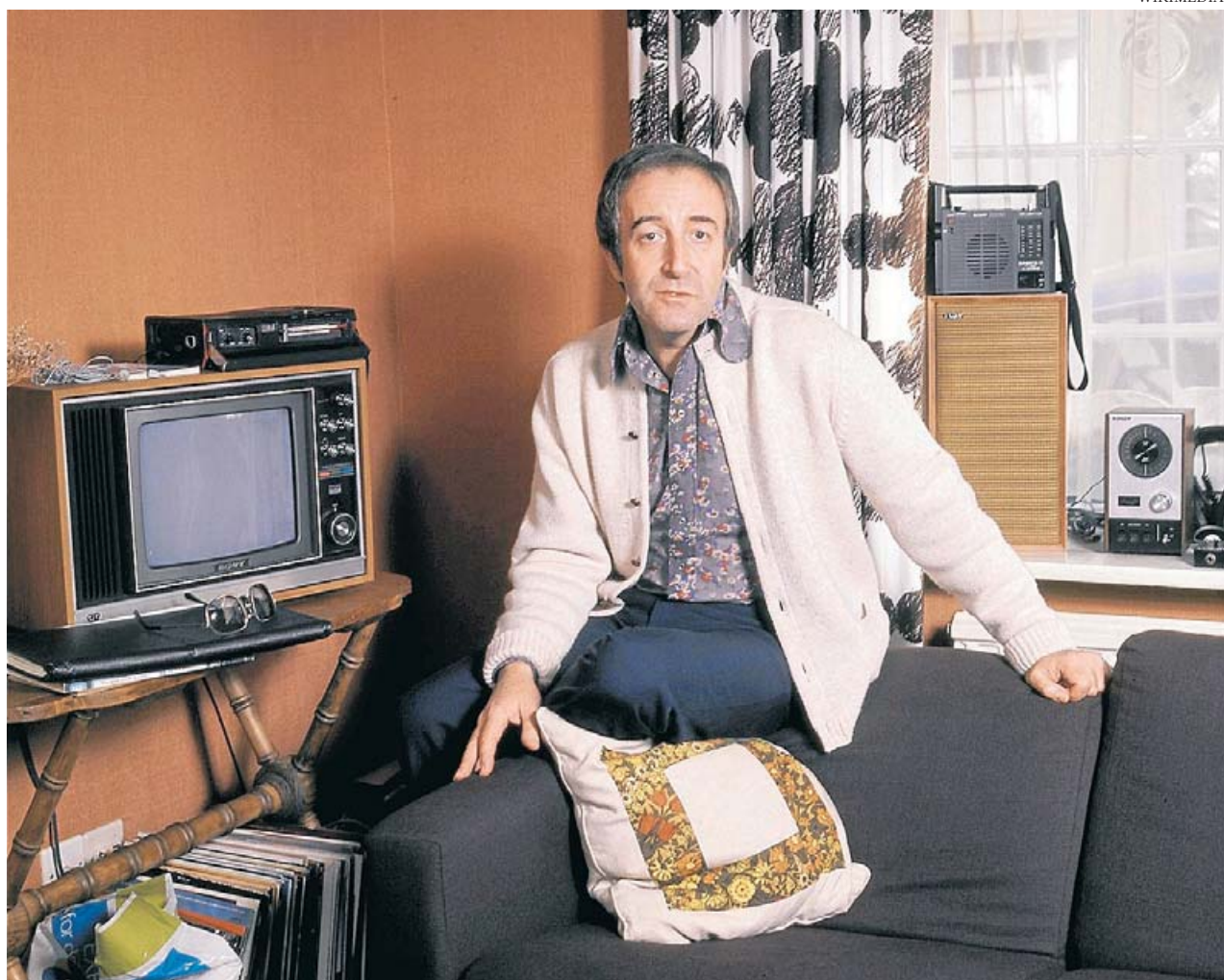
TEXT TONI VALL

¿Algú al món es pot imaginar l'inspector Clouseau no sent interpretat per Peter Sellers? Costa, oi? No sé si hi deu haver al llarg de la història del cinema una identificació més pètria, més orgànica, més catedralícia, entre un actor i un personatge. Doncs la història podria ser ben bé una altra. Sellers va ser Clouseau gràcies al fet que Peter Ustinov va abandonar el projecte pel qual ja havia estat contractat. El motiu? Li va semblar fatal que Ava Gardner no interpretés finalment la seva esposa a la ficció. Era la reacció dels productors del film a les múltiples i inassumibles exigències que l'actriu havia volgut imposar i que van portar a contractar l'actriu Capucine en el seu lloc. Aquest sidral va obrir les portes a l'actor britànic, tot un risc comercial, sens dubte. Sellers acabava d'aterrar al cinema nord-americà i el públic l'identificava amb el seu paper més recent, el depravat Clare Quilty de la *Lolita* de Kubrick. L'operació va sortir bé i Sellers es va convertir en el divertidíssim (i desastrós) detectiu del bigoti, la gavardina i el barret. El paper de la seva vida, sens dubte, que va repetir unes quantes vegades al llarg de successives seqüeles a les ordres de Blake Edwards. Un èxit fílmic i comercial que ha passat a la història del cinema. Com també ha passat a la història el tempestuós caràcter de Sellers, la seva capacitat per dificultar els rodatges, l'ambivalència d'una personalitat ombrívola.

A Sellers, que va viure tan sols una mica més de la meitat de l'efemèride que avui commemorem, el va condicionar la feblesa del cor. I no parlem tan sols dels seus nombrosos afers amorosos sinó, literalment, del seu cor malaltís. Diu la llegenda que durant el rodatge de *Fes-me un petó, ximplet* (1964) va patir vuit infarts consecutius per haver inhalat droga com a estimulants sexuals, cosa que el va obligar a abandonar el paper que li havia confiat Billy Wilder. El genial cineasta va tenir una resposta afinada i sagaç quan algú del seu equip li va comunicar la notícia: "¿Vuit infarts de cor? Perquè passés una cosa així, el primer que el senyor Sellers hauria de tenir és cor". Per a la seva participació en el film paròdic *Com va això, gateta?* (1964), els productors van curar-se en salut amb una assegurança de 360.000 dòlars. Mai els batecs d'un cor havien estat tan protegits.

PERSONATGES MEMORABLES

Diuen els que el van conèixer bé que Sellers va tenir sempre por de la mort. Com una ombra que no el va abandonar mai. Durant el rodatge de *Benvingut, Mr. Chance* (1980) –que li va proporcionar una nominació a l'Oscar–, el mateix actor se'n feia creus, d'estar encara en aquest món. Com si el fatalisme s'hagués de complir, el cor li va tornar a fallar, aquest cop fatalment, i va morir no gaires mesos després. Tenia només 54 anys. Havia tingut temps no tan sols de ser, per a l'eternitat, Jacques Clouseau, sinó també de deixar per a la posteritat tot un seguit de personatges memorables. Com

per exemple les seves creacions a *Doctor Strangelove* (1963), la genial sàtira política de Stanley Kubrick en la qual Sellers interpreta tres personatges diferents amb una impressionant capacitat camaleònica i una vis còmica capaç de deixar-te al·lucinat. Al contrari que amb altres directors, la relació amb Kubrick va ser idíl·lica, ja es coneixien de *Lolita* i tots dos compartien una passió a banda del cinema: la fotografia. Sembla mentida que amb Blake Edwards –amb qui va treballar en set ocasions– la relació fos justeta tirant a dolenta. Quan li van preguntar pel tema, el director no va tenir més remei que ser sincer: "El Peter és capaç d'arren-car-te la riallada més plaent i, al minut següent, clavar-te una destrat al cor". El mateix Sellers va admetre sovint que no era precisament fàcil relacionar-s'hi. Aquella estrella resplendent que havia après l'ofici a la ràdio i que havia fet camí al cinema a l'ombra del seu admirat Alec Guinness va guanyar-se a pols la fama de borinot i corc. Gairebé un doble del seu personatge a *La festa* (1968), l'actor indi a qui conviden per error a un sopar de gala i esguerra tot el que es troba.

L'actor es va casar quatre vegades. La seva relació més popular va ser amb l'actriu sueca Britt Ekland. El matrimoni va durar entre 1964 i 1968, període

durant el qual van treballar plegats fins a tres vegades. Les baralles als sets de rodatge, en públic i en privat, van ser habituals i l'ambient irrespirable.

La vida de Sellers va ser una cursa d'obstacles, de successius trets al peu, un camp de mines de difícil supervivència. És un dels casos més transcendents i destacats d'estrella del cinema torpedinada per la seva salut mental. Els episodis depressius i el consum de drogues, així com la creença en l'astrologia i en espiritualitats exòtiques, van sedimentar una bola de neu depredadora que cada vegada es feia més i més grossa. Un polvorí emocional.

Seria injust acabar sense esmentar un dels films més populars de la carrera de Sellers. Al costat de Clouseau, el doctor Strangelove i l'indi sapastre, *Un cadàver per postres* (1976) és tot un referent per a generacions de cinèfils. Una paròdia genial dels films de detectius, de Philip Marlowe i Colombo a Poirot, Miss Marple i Charlie Chan –el paper de Sellers–, que li va permetre, per cert, treballar un cop més amb el seu imprescindible Alec Guinness i amb un inoblidable Truman Capote. Algunes alegries va tenir. No tot van ser els terribles vaivens del seu cor malalt. ●